

fig saaledes, at der efter de nu i Praxis fulgte Regler gives Patent ogsaa paa Opfindelser af ny Fremgangsmaader.

Det samme Mindretal, som ønsker den ommeldte Indskrænkning i Henseende til Genstanden for Patentbeskyttelse, anser det fremdeles for rettest at begrænse Beskyttelsens Omfang, saaledes, at det ikkun forbydes uden Patenthaverens Samtykke i Erhvervs Djemed at forfærdige, indføre eller forhandle den patenterede Genstand, medens Lovforslagets § 5 gaar ud paa ogsaa at forbyde Benyttelsen i Bedrift eller i Erhvervs Djemed af den patenterede Genstand, saa vel som af den ved en patenteret Fremgangsmaade fremstillede Genstand. Flertallet gør gældende, at et Patent formentlig er udsat for i høj Grad at tabe sin Betydning, naar alle de, der kunne have Brug for den patenterede Genstand i deres Bedrift, eller som Middelt til Udøvelsen af deres Erhverv, frit kunne benytte sig af den, uden at bryde sig om Patenthaverens direkte eller indirekte Samtykke, naar de paa en eller anden Maade, navnlig igennem andres Forfærdigelse eller ulovlig Forhandling, ere komne i Besiddelse af Genstanden.

Hele Udvalget har været af den Formening, at der ikke er nogen tilstrækkelig Grund til undtagelsesvis at forbeholde Staten at forfærdige og lade forfærdige Krigsmateriel, uden Hensyn til alle Patenter. Dels turde det være vanskeligt at retfærdiggøre, at stille Opfinderen paa dette Omraade mindre gunstigt end Opfindere i Almindelighed, dels turde det være et stort Spørgsmaal, om det er formaalstjenligt paa en Maade at lamme Iveren og Interessen for at gøre Opfindelser af den paagældende Art. Det synes ej heller at kunne være praktisk nødvendigt at give en saadan Undtagelsesregel som den i Lovforslagets § 7 indeholdte, da § 8 jo gør det muligt for Staten at føre sig enhver Opfindelse til Nytte, imod Erstatning til Patenthaveren, og dette gælder særligt, naar Bestemmelsen i § 8 modificeres saaledes, at der ikke kræves særlig

Lov, men kun Resolution af Indenrigsministeren for at Staten, imod Erstatning til Patenthaveren, kan føre sig hans Opfindelse til Nytte. Derimod kan der vel være Opfordring til at sikre sig imod, at en i Statens Tjeneste ansat Person benytter sig af sin Virksomhed og den ham ved denne givne Lejlighed til at gøre Opfindelser og udnytte disse til sin private Fordel, skønt de burde komme Staten til Gode, noget, hvorom der maaste navnlig vil kunne blive Spørgsmaal, netop hvad Forfærdigelsen af Krigsmateriel angaar. Udvalget foreslaar derfor en hertil sigtende Tilføning til Lovforslagets § 2, hvorved bemærkes, at man har anset det rettest at give Bestemmelsen saaledes, at den gælder ikke blot den Tid, hvori vedkommende ere ansatte i Statens Tjeneste, men ogsaa en vis Tid, nemlig 3 Aar, efter Udtrædelsen af Tjenesten.

Udvalgets Flertal (Bajer, Hammerich, Klein, Blesner, Trier og Wagner) foreslaar det Tidsrum, for hvilket Patent efter § 3 skal kunne meddeles, indskrænket fra 15 til 10 Aar, og i Forbindelse hermed at forhøje den i § 4 bestemte aarlige Afgift for dets Benyttelse efter de første 3 Aar. Tanten hermed er naturligvis, hvad § 3 angaar, den, at Hensynet til det almene synes at tale for, at nyttige Opfindelser bør blive Fællesejendom efter en ikke alt for lang Periode, medens man, hvad § 4 angaar, gør gældende, at hvis det efter de første Aar, der i Reglen ville udkræves for Patenthaveren til at føre sig sin Opfindelse ret til Nytte, viser sig, at den virkelig har Betydning og økonomisk Værdi, vil han meget vel kunne taale at erlægge en stigende Afgift for dens fortsatte eneberegtigede Anvendelse. Afgiften er da ogsaa i flere fremmede Lande, navnlig i Tyskland, sat endog meget højere, end hvad Udvalget foreslaar.

Udvalgets Mindretal (Leth, Nielsen-Grøn, Rosager og N. Sørensen) gaar endnu videre, idet det vil have Patentets